

Arrest

nr. 319 546 van 8 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Moldavische nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 augustus 2023.

1.2. Op 23 mei 2024 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is.

1.3. Op 7 juni 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing 'verzoek kennelijk ongegrond' die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op [...]1980 geboren in Soroca, bent u Roma en hebt u de Moldavische nationaliteit. Uw vader was een vooraanstaand persoon binnen de plaatselijke Roma-gemeenschap en onderhield nauwe banden met de Moldavische politieke wereld onder meer bij het ministerie van

Binnenlandse Zaken en het ministerie van Cultuur. Na zijn overlijden, toen u 14-15 jaar oud was, bleef u alleen achter en stelde een grote Roma-familie u voor om bij hen in te trekken om op termijn ook binnen die familie te trouwen. Uw zus zou mogelijk ook geld hebben ontvangen van die familie in ruil voor uw vertrek. Eenmaal aangekomen bij die familie werd u echter mishandeld. Uw toekomstige echtgenoot C. V. ontdekte tijdens een bezoek aan die familie hoezeer u door hen werd uitgebuit en betaalde een deel de familie uit opdat u met hem kon trouwen opdat u aan het misbruik kon ontsnappen. Die familie zou jullie echter blijven lastigvallen waarna jullie afwisselend naar naar Oekraïne, Rusland en Kazachstan trokken om tevergeefs – jullie werden telkens opnieuw opgespoord - aan jullie problemen met hen te kunnen ontkomen. In Kazachstan werd u daarbij zelfs in elkaar geslagen waarna u naar de politie trok om aangifte te doen. Omdat jullie echter illegaal in het land verbleven kon de politie echter weinig voor jullie betekenen en werden jullie verzocht om het land te verlaten. U keerde vervolgens samen met uw echtgenoot terug naar Moldavië om een internationaal paspoort voor hem te regelen waarna jullie naar Frankrijk trokken om er asiel aan te vragen. Tijdens die asielprocedure overleed uw echtgenoot echter op 6/12/2022 aan een hartaanval. U liet hem op aanraden van de plaatselijke autoriteiten in Frankrijk begraven en ging daarmee regelrecht in tegen de Roma-tradities die stelt dat Roma op hun dienen begraven te worden. Na de begrafenis wachtte u nog 40 dagen alvorens u de familie van uw echtgenoot in Moldavië inlichtte over diens overlijden. De familie reageerde boos omdat u de Roma-tradities niet had gerespecteerd en u uw echtgenoot als een hond had begraven. Bijgevolg dreigden zij ermee om u te doden. Uw verzoek tot internationale Bescherming in Frankrijk werd geweigerd waarna u op 19/08/2023 naar België trok en er op 22/08/2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de plaatselijke autoriteiten.

Toen u het gebouw van Dienst Vreemdelingenzaken, vlak na uw eerste interview, had verlaten werd u aangesproken door drie Roma die aan de overkant van het gebouw stonden. Zij vroegen u naar uw man en waarom u niet door hem was vergezeld. Op één of andere manier waren die mensen op de hoogte van het feit dat uw man overlijden was maar u vertelde hen alsnog dat hij nog steeds in Frankrijk verbleef. Voorts eiste het drietal dat u hen het telefoonnummer van uw echtgenoot zou bezorgen maar u ontweek hun vraag opnieuw door te verklaren dat u hen zelf zou opbellen aangezien u op dat moment gehaast was. Toen u vervolgens trachtte weg te stappen werd u door één van die personen aan uw oor en haar getrokken waarbij één van uw oorbellen werd afgerukt. U sloeg op de vlucht en keerde terug naar het opvangcentrum.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: u toonde de overlijdensakte van uw echtgenoot, een transcript van gsm-berichten die u van ene C., een neef van uw man, had ontvangen nadat zij te horen kregen dat uw man was overleden, een verklaring van uw advocaat in Frankrijk met betrekking tot uw problemen met de familie van uw echtgenoot, politiebevel om het Frans grondgebied te verlaten. Voorts legde u uw paspoort neer, uw identiteitskaart, uw geboortecertificaat, een medisch attest uit Frankrijk, de ID-kaart van uw echtgenoot en twee pasfoto's en de identiteitskaart van uw zoon C. N. neer

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Moldavië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Uit uw verklaringen blijkt dat vervolging vreest in Moldavië nadat u problemen kreeg met de familie van uw eerste man. Daarnaast vreest u eveneens dat de familie van uw inmiddels overleden tweede echtgenoot u zal vermoorden omdat u hem niet volgens de Roma-tradities zou hebben laten begraven. U slaagde er echter niet in om die vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk reeds geweigerd werd, wat op zich een groot voorbehoud plaatste op de geloofwaardigheid/ gegrondheid van uw huidige verzoek.

Voorts kon u geen enkel bewijsstuk voorleggen die uw verklaringen met betrekking tot uw problemen enigszins konden staven. Zo gaf u te kennen dat u het slachtoffer was van meerdere fysieke aanvallen, een aangifte had gedaan bij de politie en dat u eveneens werd geholpen door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken (GV P.12-13) maar legde u geen enkel bewijsstuk neer van die feiten wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder onderuit haalde. Te meer gezien u reeds in Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming had ingediend kon redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte was van het belang van bewijsstukken ter staving van uw verklaringen.

Voorts was u tegenstrijdig over het aantal keer dat u naar de politie was gestapt om uw situatie in Moldavië aan te klagen door eerst te stellen dat u 2-3 keer was geweest om vervolgens aan te geven dat u 1 keer naar de politie was gestapt in Soroca (GV P. 12). Dergelijke tegenstrijdigheden brachten de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder in het gedrang

Verder kan u niet overtuigen waarom u nog vervolgd zou worden door de clan die u op jonge leeftijd in huis had genomen. Zo bleek uit uw verklaringen niet dat zij het geld die uw echtgenoot Vasili in ruil voor u had uitbetaald had geweigerd (GV P. 12). De bewering dat zij u ook na ontvangst van die bruidsschat dertig jaar geleden nog steeds zouden vervolgen (GV P. 12) kon daarbij niet overtuigen. Bovendien bleek u na uw tweede huwelijk niettemin nog voor langere periodes in Moldavië te hebben gewoond wat vraagt tekenen plaatste bij de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Wat de begrafenis van uw tweede echtgenoot betreft zijn er geen duidelijke indicaties waarom u de regeling van zijn begrafenis niet met zijn familie zou hebben besproken. Zo is het volstrekt ongeloofwaardig dat u 40 dagen gewacht zou hebben om zijn familie in te lichten over zijn overlijden (GV P. 4; zie Vragenlijst DVZ P. 3) en u bijgevolg de regeling van de begrafenis niet met de familie zou hebben besproken. Uw bewering dat de Franse autoriteiten u zouden aangeraden hebben om uw man in Frankrijk te begraven, tegen de wil van diens familie en tegen de Roma-tradities in, omdat het uw kansen op een erkenning van uw dossier kon bevorderen (GV P. 3) houdt weinig of geen steek gezien er geen verband kan worden gezien tussen de begrafenis van uw man en de uitkomst van uw verzoek tot internationale bescherming.

Zelfs indien er enig geloof zou gehecht kunnen worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dient bemerkt te worden dat u amper hebt getracht om bescherming te zoeken voor uw problemen in Moldavië.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_de_roma-minderheid_20220304.pdf) en de **COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_algemene_situatie_20240222.pdf)), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderrapportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Vanuit de Romagemeenschap zijn er klachten over de effectieve toegankelijkheid en beschikbaarheid van politionele en juridische bijstand. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen. Het is voor Roma mogelijk om naar de politie te stappen, maar de administratieve rompslomp is volgens het adviescomité van de Raad van Europa te omslachtig, waardoor zij niet geneigd zijn om met hun zaak verder te gaan. Dat is voornamelijk het geval voor Roma die onvoldoende kennis hebben over het wettelijke en institutionele kader waarbinnen discriminatie kan worden bestreden. Romavertegenwoordigers zijn vragende partij voor professioneel juridisch advies en bijstand aan Roma zodat zij hun zaak aanhangig kunnen maken.

Aangezien de grote meerderheid van de Roma op de armoedegrens leeft, zijn zij niet in staat om zelf een advocaat te betalen. Dat geldt eveneens voor een groot deel van de rest van de bevolking.

Uit voornoemde informatie blijkt verder dat er in geval van discriminatie of gewelddaden in Moldavië ook andere kanalen bestaan die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman, die aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden kan onderzoeken, of de Equality Council, dat bevoegd is om aantijgingen van discriminatie onafhankelijk te onderzoeken en waar een klacht over discriminatie via de website van die organisatie kan worden aangekaart. Voorts zijn er verschillende Romaorganisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma

te verbeteren en komen op voor hun rechten. Verder voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Er dient echter erop gewezen te worden dat deze informatie, waaruit blijkt dat ondanks een zekere vooruitgang op het vlak van rechtsbescherming voor Roma in Moldavië er nog tekortkomingen blijven bestaan, op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Uit bovenstaande informatie kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

Het volstaat bovendien niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie: een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

U blijft hier in gebreke. Uit uw verklaringen bleek immers dat u onvoldoende pogingen had ondernomen om bescherming te zoeken voor uw problemen.

Los van het tegenstrijdig karakter betreffende uw bezoeken aan de politie en het volstrekt gebrek aan documenten hieromtrent is het onaannemelijk dat u niet zou ingaan op de hulp die u door een hogere overheidspersoon werd aangeboden in een poging om uw problemen met de lokale politie en met de Roma op te lossen. Uw verklaring dat u op aanbevelen van uw man uiteindelijk niet op het voorstel van de overheidspersoon was ingegaan omdat die toch niet iedereen kon opsluiten en omdat u geen moeilijkheden wou met de politie (GV P. 13-14) kon daarbij niet worden aangenomen.

Voorts blijkt evenmin uit uw verklaringen dat u niet op de bescherming van de Moldavische autoriteiten zou kunnen rekenen tegen de bedreigingen van de familie van uw echtgenoot.

De documenten die u ter staving voorlegde brengen geen verandering in bovenstaande appreciatie. Zo wordt er niet getwijfeld aan het overlijden van uw echtgenoot of aan zijn identiteit. Wat de berichten zijn neef C. betreft dient gewezen te worden op het feit dat zulke berichten makkelijk geënceneerd kunnen worden, wat hun bewijswaarde zeer relatief maakt. De geschreven verklaringen van uw advocaat in Frankrijk over uw problemen met uw familie weerleggen het feit niet dat u bij een eventuele terugkeer naar Moldavië niet op bescherming zou kunnen rekenen van de autoriteiten. Het Frans politiebevel om het land te verlaten, uw medisch attest uit Frankrijk en de identiteitspapieren van uw zoon C. N. hebben weinig relevantie voor uw asielmotieven.

Voorts wordt er evenmin getwijfeld aan uw identiteit als Moldavische Roma

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In het verzoekschrift wordt de schending aangevoerd van het vereiste van een toereikende motivering van formele handelingen van de administratieve autoriteiten in het licht van de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15.12.1980, artikel 1(A) van het Vluchtelingenverdrag van Genève en een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekster wijst erop dat zij van Roma afkomst, laagopgeleid is en nooit gewerkt heeft. Zij uitte haar vrees voor de Roma-gemeenschap en heeft uitgelegd dat zij door haar eigen gemeenschap werd bedreigd omdat zij na de dood van haar man de tradities niet had gerespecteerd. Zij stelt verder dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud haar angst uitte om naar Moldavië terug te keren vanwege het gebrek aan effectieve bescherming door de Moldavische politieautoriteiten, heeft verklaard dat zij een beroep heeft gedaan op de politie toen zijn in Moldavië was en dat zij niet op politiebescherming kon rekenen wegens haar Roma-afkomst. Zij stelt, met

betrekking tot het gegeven dat het CGVS op basis van een Cedoca-rapport van mening is dat de Roma-bevolking niet wordt vervolgd in Moldavië dat het Cedoca verslag van 22 februari 2024 de volgende punten heeft gespecificeerd en citeert punt 3.1.1., 3.1.2. en 3.1.3. van dit rapport. Verzoekster betoogt vervolgens dat uit de beperkte informatie in dit rapport duidelijk blijkt dat de Roma in Moldavië te maken hebben met verschillende vormen van segregatie en discriminatie wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bescherming, educatie en gezondheidszorg, dat er een gebrek is aan systemische ondersteuning bij de lokale overheid met betrekking tot deze discriminatie en dat toegang tot de rechter slecht blijft, vooral wat haatzaaien en mensenrechtenschendingen betreft. Verzoekster meent dat de situatie van de Roma in Moldavië zorgwekkend blijft. Zij betoogt dat de Cedoca-informatie die in de beslissing is opgenomen algemeen is, terwijl zij een bijzonder profiel heeft, met name een laag opgeleide vrouw uit haar eigen gemeenschap. Verzoekster stelt voorts dat zij bij terugkeer risico loopt om het slachtoffer te worden van huiselijk geweld en dat het feit dat zij tot een kwetsbare groep behoort door het CGVS nooit in aanmerking is genomen. Verzoekster citeert vervolgens punt 3.2. inzake huiselijk geweld van het Cedoca-rapport en besluit dat volgens dit rapport vrouwen van Roma-afkomst zeer beperkte toegang hebben tot bescherming van hun nationale autoriteiten en dat het duidelijk is dat verzoekster, gelet op haar profiel, geen daadwerkelijk bescherming zal kunnen genieten van haar nationale autoriteiten. Zij stelt dat haar persoonlijke situatie en profiel nooit zijn onderzocht door het CGVS en dat om die reden de beslissing moet worden vernietigd. Verzoekster vraagt als “*hoofddoel*” verzoekster te erkennen als politiek vluchteling en als alternatief te bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor een onderzoek naar de situatie van Roma vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld in Moldavië en de houding van de autoriteiten tegenover hen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing van CGVS;
2. Beslissing van BAJK;
3. Verslag van Cedoca;
4. Verslag van Groupes des Nations Unies.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoekster te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.2. Verzoekster verklaart de Moldavische nationaliteit te bezitten en van Roma-origine te zijn. Zij legt bij de indiening van haar internationaal beschermingsverzoek haar Moldavisch paspoort, haar identiteitskaart en geboorteakte voor (AD, documenten, stukken 1, 4 en 6). Verzoeksters identiteit en Moldavische nationaliteit worden niet betwist. Verzoeksters nood aan internationale bescherming wordt terecht ten aanzien van Moldavië beoordeeld.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor de familie van haar in Frankrijk overleden echtgenoot. Uit haar verklaringen blijkt dat zij vreest voor represailles door deze familie omdat zij haar echtgenoot in Frankrijk liet begraven en daarmee de Roma-tradities niet heeft gerespecteerd. Daarnaast vreest zij de familie waarbij zij opgroeide nadat haar vader overleden was.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoekster zich niet onder de bescherming van haar land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekster toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van het betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A., punt 44). Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er dient te worden vastgesteld dat commissaris-generaal in de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de Roma-minderheid in Moldavië.

Zij haalt daarbij aan dat Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, en dat er binnen de Roma-gemeenschap klachten zijn over de effectieve toegankelijkheid en beschikbaarheid van politionele en juridische bijstand, zoals ook blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus *“Moldavië, De Roma-minderheid”* van 4 maart 2022 en COI Focus *“Moldavië. Algemene Situatie”*, van 22 februari 2024. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

*“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_de_roma-minderheid_20220304.pdf) en de **COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_algemene_situatie_20240222.pdf)), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderraportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Vanuit de Romagemeenschap zijn er klachten over de effectieve toegankelijkheid en beschikbaarheid van politionele en juridische bijstand. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen. Het is voor Roma mogelijk om naar de politie te stappen, maar de administratieve rompslomp is volgens het adviescomité van de Raad van Europa te omslachtig, waardoor zij niet geneigd zijn om met hun zaak verder te gaan. Dat is voornamelijk het geval voor Roma die onvoldoende kennis hebben over het wettelijke en institutionele kader waarbinnen discriminatie kan worden bestreden. Romavertegenwoordigers zijn vragende partij voor professioneel juridisch advies en bijstand aan Roma zodat zij hun zaak aanhangig kunnen maken. Aangezien de grote meerderheid van de Roma op de armoedegrens leeft, zijn zij niet in staat om zelf een advocaat te betalen. Dat geldt eveneens voor een groot deel van de rest van de bevolking. Uit voornoemde informatie blijkt verder dat er in geval van discriminatie of gewelddaden in Moldavië ook andere kanalen bestaan die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals*

de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman, die aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden kan onderzoeken, of de Equality Council, dat bevoegd is om aantijgingen van discriminatie onafhankelijk te onderzoeken en waar een klacht over discriminatie via de website van die organisatie kan worden aangekaart. Voorts zijn er verschillende Romaorganisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten. Verder voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Er dient echter erop gewezen te worden dat deze informatie, waaruit blijkt dat ondanks een zekere vooruitgang op het vlak van rechtsbescherming voor Roma in Moldavië er nog tekortkomingen blijven bestaan, op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Uit bovenstaande informatie kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.”

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de COI Focus “Moldavië, De Roma-minderheid” van 4 maart 2022 (administratief dossier, map landeninformatie), treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat het gegeven dat hoewel, ondanks een zekere vooruitgang, tekortkomingen op het vlak van rechtsbescherming voor Roma in Moldavië blijven bestaan, de aangehaalde landeninformatie geenszins zonder meer kan afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden en dat de geschetste tekortkomingen op zich niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster persoonlijk in haar land van herkomst geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen.

Verzoekster brengt geen concrete en objectieve gegevens aan die hierop een ander licht werpen. Zij citeert uit de COI Focus van 22 februari 2024, en dus één van de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en voert aan dat de Roma in Moldavië met verschillende vormen van discriminatie inzake toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bescherming en gezondheidszorg, dat toegang tot de rechter slecht blijft vooral met betrekking tot discriminatie, haatspraak en mensenrechtenschendingen en dat de situatie van de Roma in Moldavië zorgwekkend blijft.

Het is niet betwist dat personen die tot de Roma minderheid behoren in Moldavië te maken krijgen met discriminatie en dat er problemen zijn inzake toegang tot de politie en justitie. Verzoekster toont met haar algemeen betoog evenwel niet aan dat de conclusies in van de commissaris-generaal met betrekking tot de algemene situatie van personen die tot de Roma-minderheid behoren in Moldavië en de toegang tot overheidsbescherming, die mede op basis van het door verzoekster geciteerde rapport berusten, niet langer correct zouden zijn. Dit kan evenmin blijken uit het artikel van Groupes des Nations Unies pour le développement durable, “Avec “gentillesse et honnêteté”: En Moldova, des médiateurs facilitent l’inclusion des Roms dans les communautés locales”, van 29 juli 2022, dat door verzoekster aan het verzoekschrift wordt toegevoegd maar niet wordt besproken. Het artikel gaat dieper in op de bemiddelaars van de Roma-gemeenschap, een instelling die in het artikel wordt omschreven als één van de organisaties die het meest efficiënt werken voor de inclusie van de Roma en hun integratie in de samenleving. Hieruit blijkt onder meer dat de bemiddelaars Roma families bijstaan met het oplossen van zowel praktische problemen als het vervullen van administratieve formaliteiten en vervullen een brugfunctie tussen de Roma gemeenschap en de lokale autoriteiten en dus geenszins dat er een gebrek is aan systemische ondersteuning bij de lokale overheid, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld zonder dit concreet te staven.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal ook is ingegaan op verzoeksters individuele omstandigheden en heeft vastgesteld dat verzoekster amper heeft getracht om bescherming te zoeken voor de problemen die zij aanhaalde met de familie waar zij na het overlijden van haar vader verbleef, voor zover aan deze problemen enig geloof kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: “Het volstaat bovendien niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie: een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U blijft hier in gebreke. Uit uw verklaringen bleek immers dat u onvoldoende pogingen had ondernomen om bescherming te zoeken voor uw problemen. Los van het tegenstrijdig karakter betreffende uw bezoeken aan de politie en het volstrekt gebrek aan documenten hieromtrent is het onaannemelijk dat u niet zou ingaan op de hulp die u door een hogere overheidspersoon werd aangeboden in een poging om uw problemen met de lokale politie en met de Roma op te lossen. Uw verklaring dat u op aanbevelen van uw man uiteindelijk niet op het voorstel van de overheidspersoon was ingegaan omdat die toch niet iedereen kon opsluiten en omdat u geen moeilijkheden wou met de politie (GV P. 13-14) kon daarbij niet worden aangenomen. Voorts blijkt

evenmin uit uw verklaringen dat u niet op de bescherming van de Moldavische autoriteiten zou kunnen rekenen tegen de bedreigingen van de familie van uw echtgenoot. De documenten die u ter staving voorlegde brengen geen verandering in bovenstaande appreciatie. Zo wordt er niet getwijfeld aan het overlijden van uw echtgenoot of aan zijn identiteit. Wat de berichten zijn neef C. betreft dient gewezen te worden op het feit dat zulke berichten makkelijk geësceneerd kunnen worden, wat hun bewijswaarde zeer relatief maakt. De geschreven verklaringen van uw advocaat in Frankrijk over uw problemen met uw familie weerleggen het feit niet dat u bij een eventuele terugkeer naar Moldavië niet op bescherming zou kunnen rekenen van de autoriteiten. Het Frans politiebevel om het land te verlaten, uw medisch attest uit Frankrijk en de identiteitspapieren van uw zoon C. N. hebben weinig relevantie voor uw asielmotieven”.

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar vader een vooraanstaand figuur was in de Roma-gemeenschap in Moldavië en dat zij in Chisinau was geweest om de problemen met de voormelde familie waar zij verbleef na het overlijden van haar vader aan te klagen bij een persoon bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, die haar vader kende als een *“activist bij het ministerie van cultuur”* (NPO, p. 13). Zij verklaarde evenwel ook dat deze persoon op een dag naar Soroca was gekomen waar verzoekster toen woonde, haar naar het politiebureau liet komen en aangaf een onderzoek te willen starten maar dat zij dit niet wou op aanraden van haar man omdat *“anders gaan we niet rustig kunnen leven. Ook al is hij een groot persoon kan hij niet iedereen opsluiten”* (NPO, p. 13-14). Indien verzoekster daadwerkelijk ernstige problemen zou hebben gekend de voormelde familie, kan niet worden begrepen waarom zij, wiens vader een gerespecteerd en vooraanstaand persoon was binnen de Roma-gemeenschap en gekend was bij het ministerie van cultuur en het ministerie van binnenlandse zaken, dergelijk aanbod zou weigeren. Verzoekster verklaarde dat zij voortdurend en zelfs tot in Kazachstan, werd lastiggevallen door deze familie, zodat een onderzoek naar deze feiten door de overheid vanuit dit perspectief weinig verschil zou kunnen maken.

Verzoeksters verklaring dat haar man haar dit afraaide omdat zij niet rustig zouden kunnen leven indien een onderzoek zou worden opgestart, kan dan ook niet overtuigen. Deze vaststelling doet in elk geval minstens afbreuk aan de ernst van de door verzoekster voorgehouden problemen met deze familie. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij al verschillende jaren niet meer in Moldavië woonden en in de voorbije acht of negen jaar maar één keer kort zijn teruggekeerd om het paspoort van haar echtgenoot in orde te brengen alvorens naar Frankrijk te gaan. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de voormelde familie na dertig jaar nog steeds verzoekster zou viseren omwille van de manier waarop zij door haar man bij deze familie werd weggehaald.

Wat betreft verzoeksters vrees voor represailles door de familie van haar in Frankrijk overleden echtgenoot, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Wat de begrafenis van uw tweede echtgenoot betreft zijn er geen duidelijke indicaties waarom u de regeling van zijn begrafenis niet met zijn familie zou hebben besproken. Zo is het volstrekt ongeloofwaardig dat u 40 dagen gewacht zou hebben om zijn familie in te lichten over zijn overlijden (GV P. 4; zie Vragenlijst DVZ P. 3) en u bijgevolg de regeling van de begrafenis niet met de familie zou hebben besproken. Uw bewering dat de Franse autoriteiten u zouden aangeraden hebben om uw man in Frankrijk te begraven, tegen de wil van diens familie en tegen de Roma-tradities in, omdat het uw kansen op een erkenning van uw dossier kan bevorderen (GV P. 3) houdt weinig of geen steek gezien er geen verband kan worden gezien tussen de begrafenis van uw man en de uitkomst van uw verzoek tot internationale bescherming”.* Verzoekster laat deze motieven die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid. De Raad kan de commissaris-generaal volgen in haar analyse dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekster veertig dagen zou hebben gewacht om het overlijden van haar echtgenoot in Frankrijk aan zijn familie te melden. Verzoekster verschaft geen duidelijkheid over de reden waarom zij zolang zou wachten om de familie in te lichten van het overlijden van haar echtgenoot en evenmin over de reden waarom zij dan alsnog besliste om de familie in te lichten, terwijl zij volgens haar verklaringen wel wist dat het tegen de Roma-tradities was om niet in het geboorteland begraven te worden.

Uit het voorgaande en de beschikbare landeninformatie is gebleken dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Moldavië toegang heeft tot doeltreffende overheidsbescherming indien zij problemen zou krijgen met andere personen van Roma-origine zoals zij beweert. Verzoekster toont het tegendeel niet aan door louter in algemene termen te wijzen op haar kwetsbaar profiel als vrouw van Roma-origine, lage opleidingsgraad en slachtoffer van huiselijk geweld. Verzoekster verklaarde dat zij door de familie waarbij zij op veertien of vijftienjarige leeftijd verbleef na het overlijden van haar vader, mishandeld werd en dat zij na het huwelijk met haar man door deze familie werd lastiggevallen. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat uit haar verklaringen blijkt dat deze mishandeling plaatsvond totdat zij door haar echtgenoot bij deze familie werd weggehaald en dat zij daarna nooit meer bij deze familie heeft verbleven. Zonder de door verzoekster volgens haar verklaringen ondergane mishandeling te minimaliseren dient te worden vastgesteld dat deze feiten zeer lang geleden plaatsvonden, en dat verzoekster verder niet aannemelijk maakt dat zij nog steeds door deze familie zou gevisieerd zijn en evenmin dat zij geen toegang zou hebben tot doeltreffende overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, indien zij alsnog problemen zou krijgen met deze familie of deze familie alsnog zou willen aanklagen voor wat haar werd aangedaan.

Het geheel van verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar Moldavië ernstige problemen riskeert met de familie waar zij is opgegroeid en de familie van haar in Frankrijk overleden echtgenoot en evenmin dat zij in Moldavië geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten indien zij met discriminatie omwille van haar Roma-origine zou worden geconfronteerd in geval van terugkeer.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij geen gegronde de vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag concreet aannemelijk maakt en evenmin dat zij in Moldavië geen beroep zouden kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten indien zijn met discriminatie omwille van haar Roma-origine zouden worden geconfronteerd of problemen zou krijgen met de familie waar zij is opgegroeid of de familie van haar in Frankrijk overleden echtgenoot in geval van terugkeer. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Moldavië zouden heeft gekend.

6.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat actueel in Moldavië een oorlog woedt en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Verzoekster toont verder ook niet aan dat er in haar land van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Er kan niet blijken dat voor verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst, Moldavië, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET